

[Pürschel.]

fredsstille selv de videstgaaende Krav. Det fastsættes i denne Lovs § 13, at Handlinger foretagne i Nødværge er straffrie, for saa vidt de har været nødvendige for at modstaa eller afværge et paaibegyndt eller overhaandende uretmæssigt Angreb. Altsaa, Angrebet behøver ikke at være begyndt endnu, blot dette, at det truer, er tilstrækkeligt til, at man kan sætte ind med Nødværgehandling. Dernæst kræves det, at den Handling, man bruger, ikke aabenbart — altsaa tydeligt og klart, uden nærmere Overvejelse klart — gaar ud over, hvad der under Hensyn til Angrebets Farlighed, Angriberens Person og det angrebne Retsgodes Betydning er forsvarligt. Her vil man se, at der i Virkeligheden er givet en vid Margen for den Handling, man sætter ind med. Og saa staa der i Paragraffens 2det Stykke, at overskrider nogen Grænserne for lovligt Nødværge, bliver han dog straffri, hvis Overskridelsen er rimeligt begrundet i den ved Angrebet fremkaldte Skræk eller Ophidselse. Det vil ses, at der her er givet al mulig Frihed, hele Fordelen ligger i Virkeligheden paa den angrebnes Side. Hvis hans Skøn ikke er ganske aabenbart fornuftstridigt, vil den Handling, han sætter ind med, selv om den er Udtryk for Skræk eller Ophidselse og altsaa er noget voldsommere end egentlig nødvendigt, dog efter Loven være straffri. Endelig staa der i Lovens § 84, at selv om man kommer ud over denne Grænse, faar man dog en Strafnedsættelse, og under i øvrigt formildende Omstændigheder kan Handlingen være straffri. Altsaa, det er ingenlunde saaledes, at den private Nødværge her i Landet har ugunstige Forhold, naar man ser paa Straffelovens Bestemmelser derom.

Men jeg vender tilbage til det, der er dette Lovforslags Formaal. Det, der har foranlediget det, er den Løsladelse, der fandt Sted i Voldtægtssagen fra Grenaa. Jeg kender kun Grenaa-Sagen fra Bladenes Omtale og udtaler mig derfor med alt muligt Forbehold. Jeg tager navnlig Forbehold over for Bedømmelsen af de unge Mennesker, som har gjort sig skyldige i Forbrydelsen. Jeg minder om den gamle Erfaring, som sikkert alle Kriminalister i Tidens Løb kommer til at gøre: den Nedsættelse i Ansvarsfølelsen, som er saa typisk, naar Folk kommer sammen i Flok; man siger ogsaa mere højtideligt, naar de kommer sammen i Kollegier og i Forsamlinger; dér er der ogsaa noget om, at Ansvarsfølelsen forringes. Den Erfaring gælder ogsaa i høj Grad, hvor der blandt en Flok unge Menne-

sker fremsættes et Forslag — det kan fremsættes i Ord eller Gerning — til at gøre et Kup, og det er meget muligt, at den enkelte af de unge Forbrydere derovre vilde være vejet tilbage for Tanken om Voldtægt, hvis han havde staaet alene, men nu er gledet med uden egentlig at tænke nærmere over det hele. Jeg siger dette for at understrege den gamle Erfaring, at særegne ulykkelige Omstændigheder kan bringe Folk ind paa Forbryderbanen, Folk, som ingen paa Forhaand vilde mistænke for at have nogen Tilbøjelighed i den Henseende. Og jeg siger det for at understrege, at heri ligger maaske noget af Forklaringen paa den Maade, hvorpaa Politimester og Dommer har set paa disse Folk, da Spørgsmaalet om Løsladelse eller vedblivende Fængsling kom til Afgørelse. Men jeg siger det ikke for at svække Kravet om Samfundets Reaktion over for Handlinger af denne Art. Jeg har altid med megen Skepsis lyttet til den højtærede Justitsministers ofte gentagne Tale om, at efter den nye Straffelov straffer man ikke Forbrydelsen, men Forbryderen. Det er som saa meget af, hvad de reformivrige Lægmand siger om den Slags Ting, overdrevent og i flere Henseender misvisende. For det første er det ikke rigtigt, at Individualiseringen er noget helt nyt i dansk Strafferetspleje, thi den har inden for de givne Rammer naturligvis været drevet; naturligvis har man altid bestræbt sig for i Straffeanstalter, hvor man havde Folk til Paavirkning i længere Tid — og kun dér kan det være Tale om en Individualisering —, at lægge Behandlingen til Rette efter den enkelte Forbryders Individualitet. Dernæst er det heller ikke rigtigt, at Straffeloven muliggør en Individualisering i strengeste Forstand, en Behandling af hver enkelt Forbryder efter hans særlige Ejendommelighed. Det, Straffeloven muliggør, er en Opdeling i mindre Grupper, end den gamle Straffelov gav Mulighed for; inden for disse Grupper praktiseres den samme Individualisering som tidligere, og derigennem fremkommer alt i alt naturligvis en noget større Individualisering, end tidligere var Tilfældet. Men dernæst indeholder Talen om, at man kun straffer Forbryderen og ikke Forbrydelsen, en Tilsidesættelse af et for Straffelovgivningen meget vigtigt Hensyn, nemlig dette, at naar man nu engang har en Lov, der forbyder visse Handlinger, og naar der for Overtrædelser af denne Lov sættes Straf, er det ogsaa en Nødvendighed at fuldbyrde denne Straf. Der er utvivlsomt en Række af Forbrydere, om hvem man